

8. číslo, únor 2026

D11

Zimní vydání

očíma žáků 9. tříd

TECHNICKÁ ZÁKLADKA

SPORT

VLASTNÍ TVORBA ŽÁKŮ

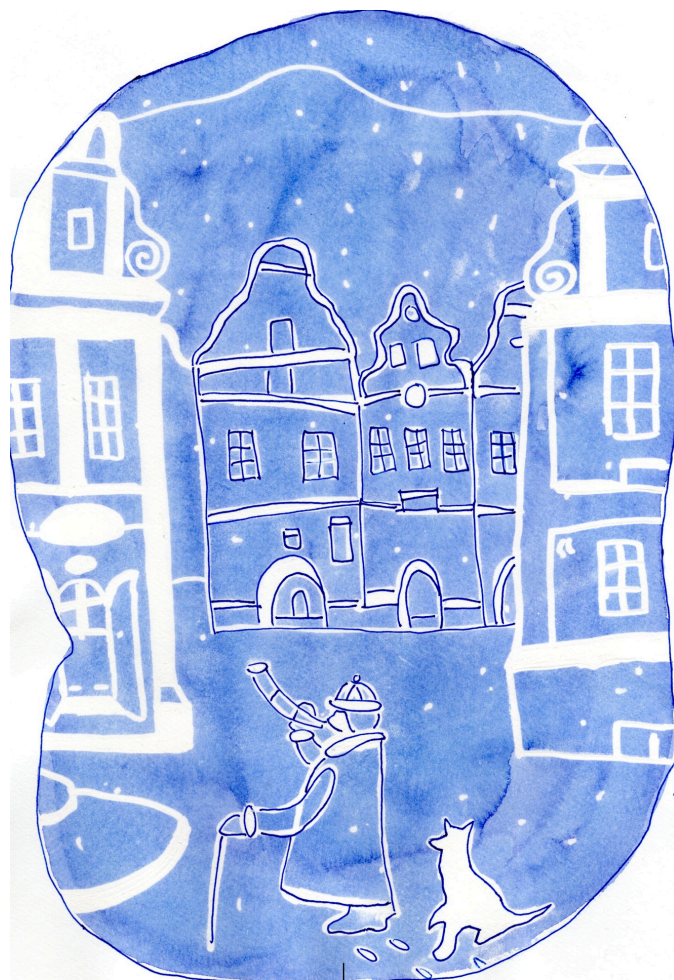
...a mnoho dalšího

ZŠ Dukelská 11, České Budějovice

Tvorba žáků na Vv

Slovo redakce	str. 4
Technická základka	str. 5
Kouzlo Vánočního zastavení	str. 7
Exkurze do Husince	str. 9
Fashion Show 2025	str. 10
Body Worlds	str. 11
ZOH 2026	str. 13
Medaile na ZOH	str. 14
Florbal	str. 16
Sci-fi filmy už nebudou jen fikce	str. 17
Může AI nahradit programátora	str. 18
O Duběnce a Dubovi	str. 21
Malé literární začátky	str. 22
Limeriky	str. 26
Spolupracovali	str. 28

SLOVO REDAKCE

ÚVODNÍK

S02E08 Co všechno jsme zažili ve škole i mimo ní

Milí čtenáři, náhodní kolemjdoucí,

vítáme Vás u dalšího čísla školního časopisu. Na letošním zimním vydání našeho časopisu se podílely hlavně deváté ročníky, ale i žáci z ostatních tříd ve spolupráci se školní redakcí.

V tomto čísle se můžete dočíst o našem, již tradičním, Vánočním zastavení a jeho organizaci. Dále si pro Vás žáci připravili poutavé články o módní přehlídce, florbalu nebo zimních olympijských hrách. Můžete se také těšit na článek o umělé inteligenci nebo robotech a jejich vývoji, který si pro Vás připravila žačka 9. třídy.

Najdete zde i zajímavé tipy na výlet a zážitky z exkurze do Husova rodného domu. Nepřehlédněte ani literární začátky našich žáků z osmé a deváté třídy – možná mezi nimi objevíte budoucí spisovatele.

Přejeme Vám jako vždy příjemné a inspirativní čtení!

za redakci časopisu D11

Petra Malá a Jana Capírková

Technická základka

Technická základka byla otevřena na ZŠ Dukelská od školního roku 2025/2026 a přináší nové možnosti pro děti se zájmem o techniku.

Pro přijetí do technické třídy bylo nutné absolvovat přijímací zkoušky, které se skládaly ze tří částí:

1. konstrukční úlohy
2. matematika
3. „poznávačka“ na nářadí

ZŠ Dukelská spolupracuje se SPŠ Dukelská, které se nachází v těsné blízkosti. Jsme první Technická základka v České republice.

Hlavním nositelem myšlenky je pan ředitel SPŠ Dukelská, který chce podchytit technicky nadané děti již ve školním věku a rozvíjet jejich nadání a zájem.

Vznikla tedy nová třída 6.P (tj. polytechnická), kde je 23 žáků, z toho 3 děvčata a 20 kluků.

„Od prvního setkání se ukázalo, že máme opravdu podobné zájmy (auta, motory, stroje a samozřejmě i PC hry zaměřené na auta.)“

Výuka probíhá stejně jako v každé třídě na 2. stupni základní školy.

„Naše třída má navíc 2 hodiny týdně dílny na SPŠ, kde vyučují učitelé ze střední školy. Jeden týden jsou hodiny zaměřené na elektrotechniku a druhý týden na strojírenství.“

„Už jsme pájeli rezistory, vyráběli jsme letadla z papíru a poličku ze dřeva.“

Marek Novotný, 6.P

Technická základka anketa žáků

Žáci z 6. P vyplnili anketu, ze které vyplynulo následující:

- 10 žáků z 20 chtělo jít na technickou základku z důvodu zájmu o techniku. Tito žáci mají koníčky v oblasti techniky, např. kutění v dílně, modelaření, opravování elektrických zařízení, pájení, počítače, práce se dřevem apod.

Odpovědi některých žáků na otázku *Proč jsi chtěl/a jít na technickou základku?*

- „Technika mě bavila už od školky“.
- „Protože mám velký zájem o techniku“.
- „Kvůli technice“.
- „Zajímavá příležitost“.
- „Chtěl jsem mít nové kamarády, baví mě hodně technika“.
- „Protože mám rád techniku už od mala“.

Na otázky, které další aktivity by chtěli spolužáci přidat do výuky, byly nejčastějšími odpověďmi práce s technickými materiály. Nejoblíbenějším předmětem se staly také práce s technickými materiály a dějepis. Zajímavé je, že velká část žáků chtěla změnit základní školu, protože neměli ve své původní škole kamarády. „I já jsem doufal, že na technické základce najdu kamarády, se kterými budeme mít společné zájmy,“ dodává Marek N.

Děkuji svým spolužákům, že se podíleli na anketě a doufám, že budeme nejlepší třída na Dukelské a šikovní technici a techničky! Ukončuje s úsměvem Marek N.

KOUZLO VÁNOČNÍHO ZASTAVENÍ

Jako letošní organizátorky vánočního zastavení v 9.C Vám nabízíme nahlédnutí do našeho speciálního úkolu. Tento úkol nám přinesl hodně radosti, nadšení, ale také uvědomění své povinnosti. A teď vám popíšeme naše závazky.

V listopadu začínáme sepisovat skupinky a jejich nabídku. Zdá se to jako jednoduchý začátek, ale opak je pravdou. Naše třída může být často nerozhodná. To přivede situaci do chaosu. Ale i přesto jsme tým!

V momentě, co je náš list sepsaný, se můžeme přesunout na druhý krok. Začínáme plánovat dekoraci naší třídy. Tento rok jsme se rozhodli, že budeme mít živý stromek. Po estetické stránce je to mnohem lepší, ale pro nás to znamená další povinnosti jako je výběr stromku, zalévání a uklízení opadaného jehličí. Také plánujeme mít dekoraci bílé barvy v kombinaci s červenou a to od ozdob na stromečku až po polevy na sušenkách.

V průběhu těchto příprav se nás začnou spolužáci a třídní učitel vyptávat na naše přípravy. To nám přináší více stresu. Teď je jen důležité se uklidnit a uvědomit si jednu věc. Atmosféra vánočního zastavení přichází z osob, které přijdou a jejich nálad. Nikoliv z toho, jestli budeme mít bílé nebo červené kelímky. Je tedy potřeba být vděční za to, že vůbec máme šanci oslavit Vánoce s naší druhou rodinou.

Ale teď už zpátky k organizaci! Využijeme třídnické hodiny, abychom zjistili celkový názor všech. Podle toho se dohodneme, co kdo přinese. Tento krok je důležitý, protože tato akce je pro všechny z nás. My jsme organizátorky, ale to nemění účast ostatních.

Přesuneme se na den X. Hned když škola skončí, všichni se přesunou na přípravu svého stánku. My jako organizátorky ale máme úkol navíc: zajistit, aby celá třída byla pěkně vyzdobená a všichni měli to, co potřebují. A dále je to vše o Vás!

D. Komarova, M. Tůmová

Návštěva Husova rodného domu

Se žáky osmých ročníků jsme se v říjnu vydali na exkurzi do Husince. Konkrétně do Husova rodného domu. Jak na tuto exkurzi vzpomínají žáci?

Návštěva Husova rodného domu v Husinci u Prachatic

V úterý 21. 10. (8.A, 8.B) a ve čtvrtek 23. 10. (8.C) jsme navštívili Rodný dům Mistra Jana Husa.

V devět hodin ráno jsme odjízďeli autobusem od školy a vyrazili na exkurzi do Husince. Když jsme přijeli na místo, přivítal nás tam pan průvodce. Řekl nám pár informací o stavbě a poté jsme se rozdělili do tří skupin. První skupina šla na promítání filmu o Janu Husovi, druhá skupina šla do rodné světničky a třetí skupina si zatím venku mohla sníst svačinu. Všechny skupiny se postupně vystřídaly. Když byly všechny skupiny vystřídané, paní učitelka nám rozdala pracovní listy, které jsme měli ve skupinách vyplnit.

Poté jsme se s panem průvodcem rozloučili a vyrazili do pekárny, kde si každý mohl koupit nějaké sladké nebo slané pečivo.

Poté jsme odešli k autobusu a jeli zpátky ke škole. Exkurze se nám líbila. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých informací. Užili jsme si s kamarády pohodový den.

Žákyně 8.A

Victoria's Secrets Fashion Show 2025

Ve středu 15. října 2025 se v New Yorku uskutečnila jedna z nejvíce očekávaných módních událostí tohoto roku. Po šesti letech, kdy značka ukončila své fashion show, dala do letošního ročníku maximum. Show uspořádali tak, aby nám připomněla staré roky VS a zároveň odstartovali nový začátek.

Proč je tento rok významný?

VS ukončila své pravidelné fashion shows a po několika letech se vrátila v roce 2024. Tento rok se představuje jako 2. velký krok zpět do velkých fashion shows a návrat do srdce moderního světa.

K tomuto také patří návrat „legendárních“ ikon a vstup nových tváří, jako třeba Angel Třese, Emily Ratajowski, Sunisa (Yumi) Lee a další.

Ve výběru se objevily známé modelky – Anok Yai, Bella Hadid a její sestra Gigi Hadid, Adriana Lima a Alessandra Ambrosio.

Jako zpěvačky tam vystoupily Madison Beer, Missy Elliot, Karol G a skupina Twice (k-pop).

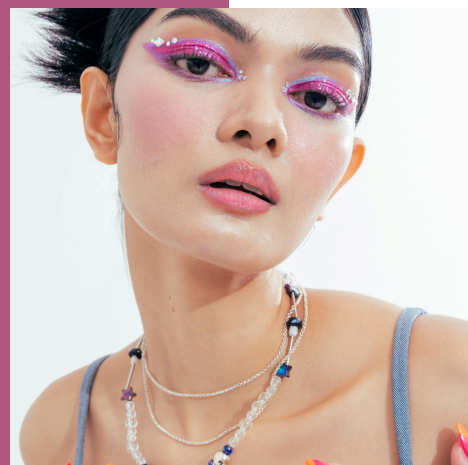
Hudební momenty VS

MADISON BEER

Madison předvedla jeden z nejlepších a nejzajímavějších momentů večera. Modelky byly sladěné do třpytivých růžových barev s pastelovými světly. Zazněly zde skladby „Make you mine“ a „Bitter Sweet“.

KAROL Z

Kolumbijská superstar Karol G vnesla do představení úplně jinou atmosféru „Latino energie“. Její vystoupení bylo laděné do červené barvy. Zazněla skladba „Latina Forever“, která roztančila i publikum, zatímco modelky tomu dodaly ještě větší důraz.

Body Worlds

V PRAZE

odkaz na jejich stránky – bodyworlds.cz

Výstava je v češtině i angličtině

Co je Body Worlds

- Výstava reálných lidských těl a orgánů
- Exponáty pocházejí z darovaných těl
- Jsou zpracovány metodou plastinace, kterou vynalezl Dr. Gunther von Hagens
- Ukazuje, jak lidské tělo funguje, jak spolupracují systémy jako svaly, nervová soustava, oběhový systém apod.

Co vše tam uvidíš a zažiješ

- Více než 150 exponátů (včetně cca 15 celotělových figur)
- Anatomické zrcadlo – interaktivní část, ve které můžeš vidět, kde jsou v tvém těle důležité orgány
- Uvidíš: plíce kuřáka, tukové tkáně, nemoci srdce, mozek a jeho zdraví, vývoj plodu
- Fotografie a exponáty, které ukazují, jak se tělo mění s věkem a co můžeme udělat pro zdravé stárnutí
- Průvodci = studenti medicíny – během výstavy tě provedou speciálně vyškolení studenti medicíny, vysvětlují exponáty a odpovídají na otázky

Cíl výstavy není jen údiv, ale vzdělávat a motivovat k zdravějšímu životnímu stylu.

Body Worlds

V PRAZE

Praktické informace:

Kdy a kde: Výstava je v Westfield Chodov (Praha)

Otevírací doba: denně až do 12. 4. 2026

Vstupenky: lze koupit online nebo na místě

Ceník: • základní vstupné: **390,- Kč**
• děti 6–15 let: **nižší tarif**

Pravidla na výstavě:

- Fotit se může jen na telefon, žádná profi technika
- Není povoleno dotýkat se exponátů
- Batohy a velké tašky se nechávají v šatně, které jsou zdarma
- Děti do 14 let musí být v doprovodu dospělé osoby

Proč to stojí za to:

Body Worlds stojí za návštěvu, protože nabízí jedinečnou možnost vidět skutečná lidská těla zevnitř, pochopit, jak fungují svaly, orgány a získat silný, poučný i vizuálně zajímavý zážitek o lidském zdraví a životě.

Nella a Sofie Matulová, 9.A

Zimní olympiáda 2026: Událost, na kterou se těší celý sportovní svět!

Rok 2026 přinese další Zimní olympijské hry, které se budou konat v Miláně a Cortině d'Ampezzo v Itálii. Je to trochu netradiční, protože většinou olympiádu pořádá jedno město. Letos ale sportovní disciplíny rozdělí mezi moderní Milán a horskou Cortinu, což má zajistit perfektní podmínky pro všechny závody.

Co se tam bude dít?

Na programu budou známé zimní sporty – hokej, biatlon, krasobruslení, lyžování, snowboarding i skoky na lyžích. Všichni u nás budeme hlavně sledovat, jak si povedou čeští sportovci. Doufáme, že v biatlonu uvidíme napínavé souboje a že se českému hokeji povede aspoň o něco lépe než poslední roky.

Moderní a ekologická olympiáda

Organizátoři slibují, že letošní olympiáda bude šetrnější k přírodě – využijí už existující sportoviště a chtějí omezit zbytečné stavby. Také se plánuje využití moderních technologií, aby fanoušci mohli závody sledovat z mobilů nebo tabletů doslova odkudkoliv.

Největší očekávání

Ester Ledecká – Snowboarding (obří paralelní slalom)

Olympijské medaile už doma má a to rovnou ze dvou disciplín. Ráda by přidala další.

Metoděj Jílek – rychlobruslař (dlouhá trať)

Mladý český talent. V rychlobruslení se považuje za černého koně olympiády. Závodit bude na 10 a 5 kilometrů.

Čeští hokejisté

Díky výhře mistrovství světa 2024 na domácí půdě se Češi považují za kandidáty na medaili. Zámořská NHL propustí na olympiádu všechny své hvězdy, což by nám mohlo sedět.

Jan Perina, Sámí Hlach, 9.A

MEDAILE PRO ZOH 2026

Všichni už se určitě těšíme na Zimní olympijské hry v Miláně a Cortině, které se budou konat **od 6. do 22. února 2026**. Následovat budou zimní paralympijské hry, které jsou naplánovány na **6. až 15. března**. Pro tuto událost vytvořil medaile Italský státní mincovní a polygrafický institut, který na výrobu použil recyklovaný kov získaný z výrobního odpadu.

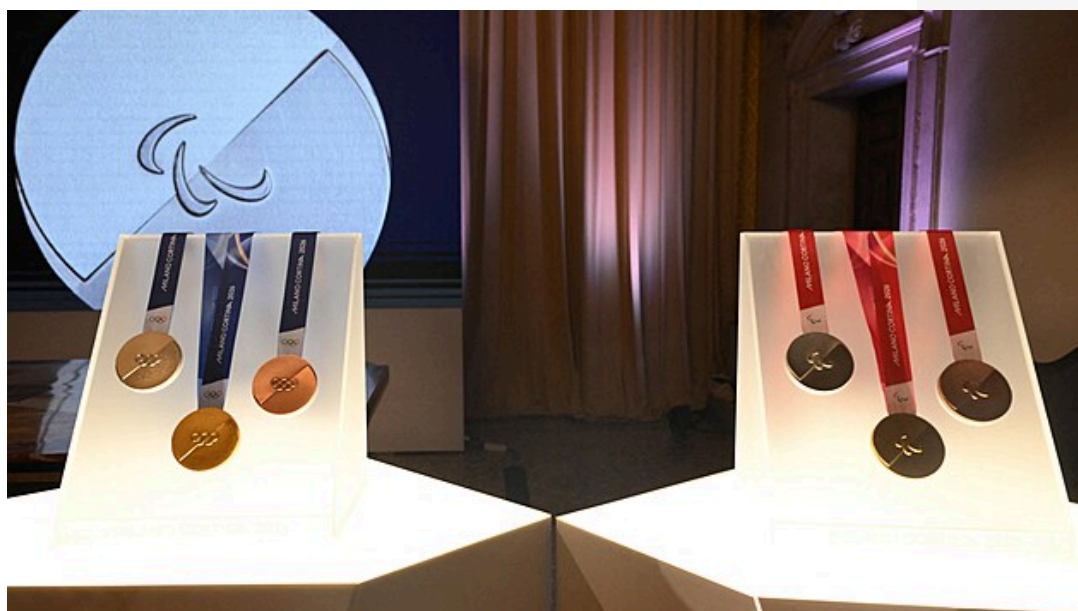
Medaile jsou vyrobeny v indukčních pecích, které jsou poháněné obnovitelnou energií.

Medaile jsou unikátní. Tvoří dvě poloviny, které se vzájemně spojují. Na jedné straně medaile jsou tradiční olympijské kruhy, na druhé jsou vyryty detaily o soutěži a dějišti. U medaile pro paralympijské hry olympijské kruhy jen vystřídá logo paralympiády. Na medailích budou vyryty detaily nejen slovy, ale také v Brailleově písmu. Organizátoři her nazvali tyto medaile mistrovstvím italského designu.

Medaile jsou vždy jakýmsi uznáním pro naše sportovce a paralympioniky za úsilí a dřinu, kterou věnují tomu, aby dosáhli na stupně vítězů. Držme jim proto palce, aby si těchto jedinečných medailí přivezli domů co nejvíce.

MEDAILE PRO ZOH 2026

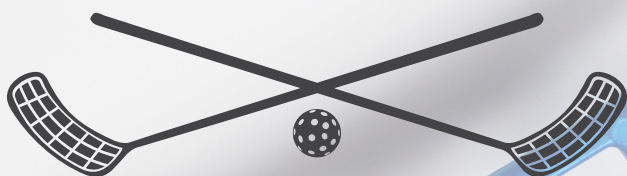

Matouš Krajčo, 9.A

Florbal

Rychlý, týmový a oblíbený sport

Je nenáročný na vybavení, takže je ideální na tělocvik i kroužky. Hra není složitá na pravidla, ale dokáže být pořádně napínavá a vyžaduje rychlé reakce.

Sport, který u nás ve škole letí

Každý hráč má ve florbalu svoji roli. Útočníci vytvářejí šance a střílejí góly. Obránci chrání prostor před brankou a zastavují soupeře. Největší odvahu ale potřebuje brankář, který často rozhoduje celý zápas svými zákroky.

Na trénincích zlepšujeme přihrávky, vedení míčku i střelbu. Atmosféra na turnajích je skvělá – fandíme si, makáme jako tým a slavíme každou branku. Florbal nás prostě baví, protože spojuje sport, zábavu i kamarády.

Matěj Miesbauer, 9.A

SCI-FI FILMY UŽ NEBUDOU JEN FIKCE

V dnešní době existuje spousta sci-fi filmů, které nám vyobrazují svět, kde lidé dokázali vytvořit perfektního humanoida, který je řízen umělou inteligencí. Zápletkou těchto filmů je většinou zkrat, který se stane v robotovi a najednou se místo sloužícího parťáka z robota stane vraždicí stroj. Jde o to, že ačkoliv se umělá inteligence zdá pod kontrolou, tak značně není, čerpá ze všeho, co je jí přístupné a roste sama ze sebe. Koncept těchto filmů se v dnešní době dá brát nejen jako horor, ale i jako varování.

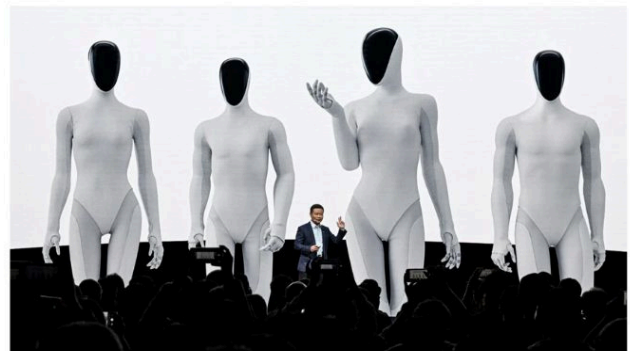

5. listopadu 2025 během akce XPENG AI v Číně firma XPeng představila nového humanoidního robota druhé generace pod názvem XPeng Iron.

Robot měl plynulou chůzi a věrohodné lidské proporce. Když se vzhled toho robota dostal na internet, lidé tomu nevěřili. „Jeho chůze je tak perfektní, že to nemůže být robot!“ Avšak jejich podezření bylo oprávněné, protože předešlé firmy snažící se vytvořit roboty, představovaly kusy, které nebyly tak perfektní či ani neměly lidské proporce.

Firma XPeng se kvůli podezření lidí rozhodla natočit video, kde rozepínají robotovi oblek a ukazují, že se pod ním neschovává žádný člověk.

Technologie se posouvá dál, a s tím se bude posouvat i vývoj tohoto humanoida. Je jen otázkou času, kdy se lidé rozhodnou robota využít k práci a ke sloužení nám, lidem. Kdo nám dá tu jistotu, že se robot najednou nenaštve a nezačne nám dělat zle? Jsme si jistí, že umělé inteligenci věříme natolik, abychom jí dali lidské tělo? Jak to bude vypadat za pár let? Poučili jsme se, nebo uděláme chybu, před kterou nás varovaly sci-fi filmy?

Může umělá intelligence nahradit programátora?

Tato otázka je velmi rozšířená,
ale v dnešní době – ne. Proč?

Co nyní dokáže?

Generování kódu

AI vytváří kód podle textových popisů, doplňuje funkce a třídy a výrazně urychluje počáteční fázi vývoje.

Hledání chyb

Automatické odhalování a vysvětlování chyb probíhá během několika sekund, což zvyšuje kvalitu a spolehlivost kódu.

Optimalizace a překlad

AI pomáhá s refaktoringem a překladem kódu mezi různými programovacími jazyky, což zajišťuje flexibilitu projektů.

Proč AI nemůže úplně nahradit programátory?

Nedostatek kontextu

1. AI funguje na základě existujících dat.
2. Nedokáže plně chápat širší souvislosti problému.
3. Př.: může napsat kód, ale nerozumí obchodní logice aplikace.

Chybí kreativita a inovace

1. AI dokáže kopírovat vzory z minulosti, ale nevymyslí originální řešení.
2. Lidský programátor může přicházet s novými nápady a přístupy.

Žádná odpovědnost za rozhodnutí

1. AI nemůže nést zodpovědnost za chyby nebo špatná rozhodnutí.
2. Programátor musí rozhodnout, který kód je bezpečný a efektivní.

Jak člověk a AI spolupracují

► AI jako pomocník

- Generuje kód, opravuje chyby, navrhuje řešení.
- Umožňuje programátorům ušetřit čas na rutinní úkoly.

► Člověk přináší kreativitu a kritické myšlení

- Rozhoduje o architektuře aplikace.
- Přichází s originálními nápady a inovativními řešeními.

► Příklad spolupráce

- AI: navrhne základní funkci kalkulatoru.
- Člověk: optimalizuje algoritmus, přidá bezpečnostní kontrolu a uživatelské rozhraní.

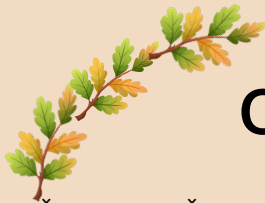
Závěr

AI nedokáže překonat člověka, protože lidský mozek dokáže tvořit, cítit, dělat intuitivní rozhodnutí a přizpůsobit se úplně novým situacím.

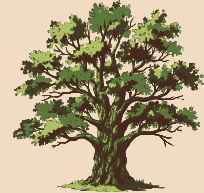
Toto téma mě zaujalo, protože mě baví programování a AI je s ním velmi úzce spojena. Můj názor na to, zda může AI nahradit programátory, je takový:

Každým rokem sice stále více pokračuje, ale podle mě je zatím nedokonalá a myslím si, že v následujících pěti letech programátory nenahradí.

Voínahii Dmytro, 9.A

O Duběnce a Dubovi

Jednou v jižních Čechách v Římově bydlela rodina skřítků. V té rodině bydlela malá holčička, jménem Duběnka. Na druhé straně lesa bydlel malý kluk. Jmenoval se Dub. Jednoho dne se Dub a Duběnka potkali uprostřed lesa. Duběnka mu řekla: „Ahoj, já jsem Duběnka, jak se jmenuješ ty?“ „Ahoj, já jsem Dub.“ „Ahoj Dube, budeme si spolu hrát,“ řekla Duběnka. Tak si pak hráli každý den.

Dub jednoho dne navrhl: „Budeme si zítra hrát u nás?“ „Tak jo, zítra u vás, Dube,“ řekla Duběnka. Přišla domů a zeptala se: „Mami, můžu zítra na druhou stranu lesa?“ „Ano, můžeš,“ řekla maminka. „Jóóóó! A kdy?“ „Třeba ráno.“

Duběnka ráno vylétla z postele, rychle se oblékla a vyrazila.

„Ahoj,“ volal Dub hned, jak Duběnku zahlédl. „Pojď, ukážu ti můj nejoblíbenější strom.“

„Jú! Ten je boží! Vylezeme na něj?“

„Ano, jestli chceš.“

Večer Duběnka všechno vyprávěla rodičům. Nakonec se jich zeptala: „Mami, tati, chcete jít se mnou na druhou stranu lesa?“ Rodiče odpověděli, že by chtěli, tak ráno společně vyrazili.

„Ahoj Duběnko,“ křičel Dub z dálky. „Půjdem na hřiště, je tam krásné hřiště. Určitě se ti bude líbit.“

„Jééé...i houpačka je z dubu a je tady i hodně stromů, samé duby,“ divila se Duběnka, když dorazili na hřiště. „Půjdem na houpačku?“ „Jóóó...!“

Když se houpali, přišel k nim jakýsi pán a nabídl jim sladkosti. Samozřejmě, že si sladkosti vzali a nakonec s ním i odešli... Došli až k němu domů, kde je zamkl ve sklepě.

Mezi tím si rodiče povídali a nic netušili.

Dub a Duběnka ve sklepě potkali další dítě. „Ahoj, já se jmenuji Břízinka. Jak se jmenujete vy?“ „Ahoj, já jsem Duběnka a on je Dub. Co s námi bude dělat? Říkal něco o továrně.“

„Co že? Továrna?“ vyhrkl Dub. Břízinka a Duběnka se zeptali naráz: „Co to je továrna?“ „Továrna je místo, kde se vyrábí různé věci. Ty věci vyrábí stroje, ale musí je někdo popohánět. A to asi budeme my. Většinou jim za to platí, ale on nás ukradl, takže tam zůstaneme navždy?“ vysvětlil zděšeně Dub.

„Nevím.“

Mezitím přišel zloděj. „Ahoj,“ řekl.

Dub vykřikl: „Ihned nás pusť!“ „Ne, nepustím!“

„Kdo vlastně jsi?“ „Já jsem Hodnálek.“ „Ne, to tedy nejsi.“ „No, vlastně ne, nejsem Hodnálek. Jsem Madlavirus.“ „Cože? Madlavirus, ten zloděj, co krade malé děti v lese?“

Ráno přišel Madlavirus znovu a řekl: „Dnes pojedeme na výlet,“ a zachichotal se. Duběnka, Dub i Břízinka se polekali.

Vyjeli tedy na výlet. Najednou zloději vypadl z kapsy telefon. Břízinka ho pohotově zvedla a dostala nápad. „Takhle to uděláme.“

Když zloděj otevřel dveře, něco zašustilo za rohem. Zloděj tam šel a nechal otevřené dveře. A na to zrovna Dub, Duběnka a Břízinka čekali. Utekli a osvobodili ostatní z továrny. Rychle běželi k řece, kde byla přivázaná loďka. Rychle do ní nastoupili a pluli pryč. Břízinka z loďky zavolala policii, vše jim řekla a pluli až domů. Od té doby si společně hráli každý den.

NAŠE NOC, KDY SE DOTKLA NEBE!

Byl to jeden z těch večerů, které si člověk pamatuje celý život. Obloha byla klidná, jen lehce nad obzorem se chvělo jemné světlo. A já jsem stála vedle tatky zabalená v teplé bundě a čekala na okamžik, který se už nikdy nebude opakovat. Na okamžik, kdy se na nebi objeví kometa Lemon. „Podívej, tam!“, řekl táta a ukázal vysoko nad nás. A měl pravdu. Jemný stříbrný pruh se táhl černou nocí. Byla nádherná. Taková, jakou v našich životech už nikdy nespatříme. Chvíli jsme jen mlčeli. Bylo to zvláštní ticho takové, které není prázdné, ale naopak plné. Plné pocitu, že jsme svědky něčeho výjimečného. Věděla jsem, že tato kometa se k Zemi za našeho života už nikdy nevrátí, a o to víc jsem si chtěla tento okamžik zapamatovat. Jak táta stojí vedle mě, jak lehký vítr šustí větvemi, jak se obloha třpytí jako rozlité stříbro. „Tohle budeš jednou vyprávět svým dětem“, usmál se táta a já přikývla, protože měl pravdu. Takové okamžiky se nevypráví jen slovy, nosí se v srdci. A tak jsme stáli jako dva malí pozorovatelé velkého vesmíru a kometa nám tiše připomínala, že některé věci jsou krásné právě proto, že trvají jen krátce.

Linda Hantová, 7.C

Malé literární začátky

Případ ztraceného kapra

Jednoho rána v rybníku Rákosníku bylo zvláštní ticho. Kapr Bohouš, který vždy ráno na dně rybníka hledal něco k snědku, dnes nikde nebyl. Jeho kamarád Sumec Milan, který byl v rybníku známý jako detektiv, okamžitě vycítil, že něco není v pořádku.

Sumec Milan je totiž dlouhá štíhlá ryba s velkou tlamou, malýma očima a dvěma dlouhými fousky, a tak nejprve plaval na místo, kde Bohouš normálně bývá. Na dně ležely rozmetané šupiny a malé bublinky. „Tohle není náhoda,“ zamumlal Milan. A pátral dál. Plaval kolem rákosí a ptal se ostatních ryb. Perlíni a plotice tvrdili, že nic neví, ale starý lín Ludvík se tvářil tajemně: „Viděl jsem Bohouše v noci plavat, ale nebyl sám. Za ním byl dlouhý stín.“

Milan okamžitě poznal, že tu někdo mohl mít špatné úmysly. Rozhodl se prohledat rákosí a uviděl mírný pohyb. Připlaval blíž a uviděl Bohouše uzavřeného ve starém kýblu, který někdo nechal na dně. „Milane, pomoc!“ volal Bohouš. Milan využil svou sílu, převrátil kýbl a Bohouše zachránil. „Kdo to tam dal?“ divil se Milan. Z rákosí se vynořil štíhlý Štěpán Šprýmař a provinilým hlasem se omluvil: „To já, myslel jsem si, že si můžu v tom kýblu trochu odpočinout, ale nenapadlo mě, že se do něj nasouká Bohouš...“ Kapr Bohouš byl rád, že je zase doma, a slíbil, že do nebezpečných míst už plavat nebude. A Milan si spokojeně oddechl. Další případ vyřešen a voda byla zase klidná.

Jeden můj den ve středověku

Je mi 14 let a sloužím jako panoš u jednoho z rytířů z panské jednoty. Nejsem ještě rytířem, nosím kroužkovou košili, malý štít a krátký meč, ale vím, že jednoho dne nastane chvíle, která bude vyžadovat víc než jen podávání zbraní.

Ten den nastal dnes, 25. března roku 1420. Roznesla se zpráva, že Jan Žižka prchá s houfem husitů směrem k Sudoměři, mezi dva rybníky, Škaredý a Markovec. Voda a bahno jim kryjí boky a před sebou mají vozovou hradbu, kterou stavěli ještě během našeho příjezdu. Mezi vozy mají natlučená prkna a řetězy, další prkna zaražená okolo. Za tou barikádou jsou střelci s „píšťalami“ a hákovnicemi, je to úplná pevnost, i když jen ze dřeva a železa.

Náš útok zahájila těžká jízda. Koně se začali hned bořit do bláta kolem hrádku. Výkřiky rytířů přehlušovaly sténání zvířat. Já a další panoši jsme dostali rozkaz postupovat dál pěšky, aby se jízda nezamotala úplně. Bylo jasné, že bez nás, lehce obrněných, se těžkooděnci k vozům vůbec nedostanou.

Když jsme byli blízko, ozvala se první salva z „píšťal“. Kouř štípal do očí, několik mužů padlo k zemi, ale tlak zezadu nás tlačil vpřed. Vrhli jsme se k barikádě, zvedl se křik, sudlice se střetly se štíty a cepy dopadaly s ohlušujícími ranami.

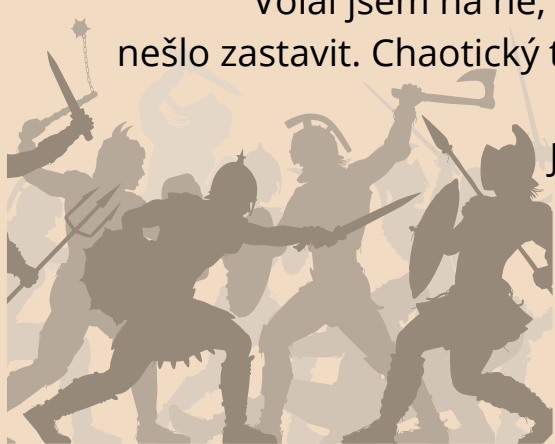
Držel jsem se v boji déle, než jsem si myslel, že dokážu. Odrazil jsem ránu sudlice, jednou jsem uhnul cepu tak těsně, že mi jeho pohyb ofoukl obličej. Kolem mě padali muži, jiní se drali vpřed. Žižkovi bojovníci bojovali tiše a pevně, bez chaosu, v rytmu bitvy.

Pak jsem zahlédl střelce, jak znovu nabíjí „píšťalu“. Dřív, než jsem stihl varovat ostatní, ozvala se rána. Náraz mě zasáhl přímo do hrudi. Prorazil kroužky, síla to byla taková, že jsem spadl do bláta. Ztratil jsem dech, ruce mě neposlouchaly. Zvednout se bylo nemožné.

V ten moment vyrazila druhá vlna našich těžkooděnců. Rytíři seskočili z koní, aby prorazili vozovou linii silou. Brnění se o sebe třela a rytmus toho duněl zemí.

Volal jsem na ně, aby zastavili, ale hukot bitvy byl hlasitější, další vlnu už nešlo zastavit. Chaotický tlak vlastních řad byl horší než nepřítel. Pomalu ze mě odcházelo teplo.

Jsem hrdý na to, že zemřu mezi muži.

Všechny cesty vedou do Říma

*(fiktivní setkání Edgara Allana Poea s Lenorou, nepřítomnou postavou Poeovy básně
Havran)*

19. ledna 1809 je den, kdy se stala největší chyba mého života. Narodil jsem se. Můj alkoholický otec mě opustil a má matka ho po chvíli následovala, když zemřela na tuberkulózu. Kvůli tomu mě v pouhých dvou letech poslali do sirotčince v Richmondu, kde jsem vyrůstal.

Deset let strávených ve staré budově, kde mě za každý špatný pohyb fyzicky trestali, měly být temné časy. Možná i byly, ale vše rozjasnila jedna dívka, Lenora.

Dívka s vlasy tmavými jako havraní křídla a s očima zelenýma jako emeraldy. Lenora byla mé světlo ve tmě. Můj důvod k životu. I když jsem byl velmi mladý, vím, že to, co jsem cítil, bylo reálné.

Ale všechno dobré jednou skončí. Odrhli mě od mé zlaté Lenory a donutili mě se stát členem rodiny Allanů. Život šel dál. Bydlel jsem v Liverpoolu, pak ve Skotsku a v Londýně a nakonec jsem skončil na univerzitě ve Virginii, kde jsem studoval literaturu. Jenže vše se zhoršilo. Alkohol se stal mým pánem a na mém účtu to zelo prázdnotou. Snažil jsem se přivydělat prodejem knih, ale o ty stálo jen pár lidí.

Najednou, jeden den, kdy jsem seděl ve svém pokoji, utopený v myšlenkách, mi někdo zaklepal na dveře. Tři něžná klepání. Pohlédl jsem vzhůru. Kdo to může být? Pomalými kroky jsem se doplížil ke dveřím. Když se s vrznutím otevřely a já sklopil zrak na povědomou cizinku s vlasy barvy nejtmašího obsidiánu a se zářivě zelenýma očima, které opětovaly můj pohled, zastavilo se mi srdce.

„Lenoro...?“ hlesl jsem. Dívka, která stála přede mnou, se pousmála. Měla skelný pohled.

„Edgare...“ vydechla. „Našla jsem tě díky tvým spisům.“ Z jejího známého, důvěrného hlasu se mi málem podlomila kolena. Sevřel jsem kolem ní své paže, zavřel oči a doufal, že už ji nikdy neztratím. Ale vím, někde hluboko uvnitř vím, že všechny cesty vedou do Říma...

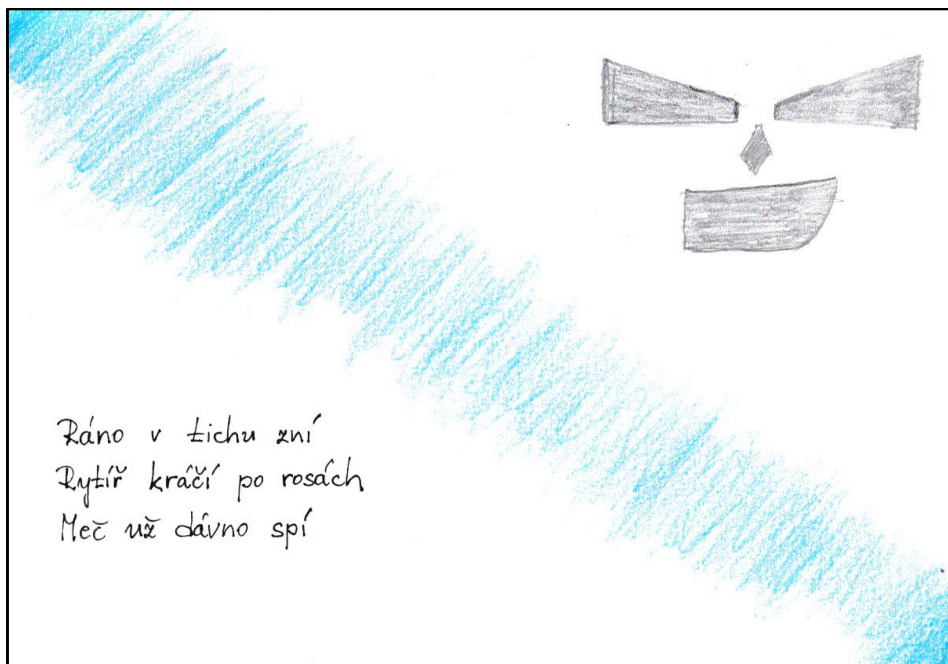

Lucie Ševčíková, 9.B

LIMERIKY TŘÍDY 8.C

KOUKÁM SE SHORA
TO JE POCIT VOLNOSTI
TEN POHLED DOLŮ

Ráno v tichu zní
Rytíř kráčí po rosách
Meč už dávno spí

Slunce zapadá
za vysokými kopci
Kde vítr tančí

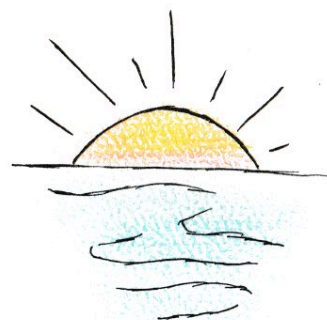
Nové zážitky
liduprázdné letiště
v daleké zemi

tajemné nebe
zcela nová zábava
a zružený let

Sníh tiše padá
V okně stín čeká zase
Nikdo nepřijde

jízda na kufrech
vzpomínky z nádherných cest
co mi nezapřeš

ZIMNÍ ČÍSLO ČASOPISU D11, ÚNOR 2026

na tomto vydání spolupracovali:

GRAFIKA

Sámí Hlach
Linda Hantová
Daria Komarova
Matouš Krajčo
Petra Malá
Sofie Matulová
Nella Matulová
Tereza Marková
Matěj Miesbauer
Jan Perina
Markéta Tůmová
Dmytro Voinahii

REDAKTOŘI

Alex Fischer
Linda Hantová
Sámí Hlach
Daria Komarova
Matouš Krajčo
Petra Malá
Sofie Matulová
Nella Matulová
Tereza Marková
Matěj Miesbauer
Marek Novotný
Jan Perina
Klára Přitasilová
Lucie Ševčíková
Petr Texl
Markéta Tůmová
Dmytro Voinahii

FOTOGRAFIE A OBRÁZKY

archiv redakce
canva.com
Pinterest

*Velké poděkování také patří paním učitelkám Kolářové,
Štěpánkové a Mikové za vedení a motivování žáků k
práci na školním časopise!*

KONTAKT

redakced11@zsdukelska.cz
@casopisd11
www.zsdukelska.cz

*Další číslo časopisu vyjde za
měsíc!*

